

fastelig Maade, og en Maade, som Landstinget ikke vil gaae ind paa. Jeg kan ikke see, at det nytter, at Landstinget hvergang ved saadanne Spørgsmaal nøies med at sige: det gaaer ikke an; det maa vise, at det er dets Alvor, at det ikke vil finde sig deri, og hvis den meget ærede Minister ikke kunde give en bestemt Erklæring med Hensyn til Revision af denne Lov, vilde jeg ansee det for hensigtsmæssigt, at et af de ledende Medlemmer her i Thinget vilde erklære, at han i næste Sæstion vilde gjøre Sit til at indbringe et Forslag, der indeholdt de almindelige Principer for Gagering. Hvis ikke Saadant skeer, seer jeg virkelig ikke, hvorledes Landstinget skal komme til at vise, at det er dets Alvor, at det ikke vil gaae ind paa Principer, som det ikke har havt Tid til at undersøge.

O. Nielsen: Ja, hvad der er anført af de to ærede Talere, er jo det, at de ikke ere tilfredse med Lovforslaget saaledes, som det her foreligger. Jeg seer nu ikke rettere, end at vi, for at de kunne blive tilfredse, her maae stemme imod Loven. Jeg troer, at det vilde være rigtigt at udsætte Sagen, til vi næste Gang kom sammen, hvorved der da blev givet Leilighed til dens nøiagtige Prøvelse og Drøftelse. Nu kan der jo ingen Forandring skee, og de ærede Medlemmer kunne jo som sagt ikke blive tilfredsstillede paa anden Maade end ved at votere imod Loven og da til næste Gang fremsætte deres Betragtninger og deres Meninger om, hvad de finde rigtigt og passende; jeg vil altsaa imødekomme deres Ønsker, der ikke ere tilfredse med Loven, ved at stemme imod den, og jeg vil opfordre Andre til at gjøre det Samme.

Schmann: Jeg kan ikke nægte, at hvad den sidste ærede Taler har anført, kunde synes at være en rigtig Conclusion af de Præmisseser, der fra flere Sider ere leverede, og det

ogsaa for mit personlige Bedkommende; men jeg har dog ikke havt den allersjærneste Tvivl om, at Loven burde gaae igjennem, hvorfor jeg ogsaa har afholdt mig fra nu at diskutere den, og jeg troer endogsaa, at det er dristigt nu at tale om Principerne i denne Lov. Men jeg skal bemærke, at der ved Siden af disse Principer foreligger et Factum, og det et saadant Factum, at ved denne Lov afhjælpes i Realiteten et Gul i vor Lovgivning, der længe er bleven følt, og at der ved Loven i en vis Retning tilveiebringes en Tingenes Tilstand, som, i hvor meget den end fra den theoretiske Side lader tilbage at ønske, dog i sine praktiske Resultater i Hovedsagen maa ansees ønskelig. Jeg skal med Hensyn til et Motiv, som den ærede sidste Taler maa skee havde for sig, skjøndt han ikke omtalte det, gjøre opmærksom paa, at her i det Væsentligste ikke er Tale om at bevilge Midler ud af den egentlige Statskasse, men kun om at tilstede Disposition over Midler, der høre til Universitetet og de dermed forbundne videnskabelige Anstalter, og hvilke Midler, skjøndt vel Dispositionsretten over dem er afhængig af Rigsdagen, dog ikke i egentlig Forstand kunne siges at henhøre under Statskassen. Hvad enten man nu siger, at denne Lov passerer, eller kan passere, eller passerer for denne Gang, saa troer jeg dog, at vi gjøre Ret i at give vor Stemme til den, saa meget mere, som man dog ikke kan sige, at denne Lov mere end saamange andre trænger til en Revision, og derom er man jo fra alle Sider enig, at det kan ikke skade, at det er udtrykt i Loven, at en saadan Revision er forbeholdt. Jeg vil derfor opfordre saavel dem, der ere fornøiede, som dem, der ere misfornøiede med Loven, til at stemme for den, fordi at Lovforslaget, skjøndt enkelte Bestemmelser kunne være uheldige, dog i sin Heelhed, i sine praktiske Resultater, er bedre end ingen Lov.